

[4]

Тішся, дитино, поки ще маленька.  
Ти ж бо живеш навесні,  
Ще твоя думка літає легенька,  
Ще твої мрії ясні.

Мрія полине із думкою вкупці  
Геть у далекі світа, —  
Крил не втинай сизокрилій голубці,  
Хай вона вільно літа!

Чи пам'ятаєш ти казку — дивницю,  
Як то колись принесла  
Тую цілющу — живущу водицю  
Дрібна пташина мала?

Їй не страшні були дикі простори,  
Скелі і хвилі морські,  
Перелітала найвищії гори, —  
Мала крильцята прудкі.

Так твоя думка швиденько полине,  
Тільки їй волю даси,  
І принесе з чарівної країни  
Краплю живої роси.

І як приступить журба невсипуща  
Та до серденька твого, —  
Тая росиця цілюща — живуща  
Буде жити його.

Хай же та мрія із думкою вкупці  
Лине в незнані світа, —  
Крил не втинай сизокрилій голубці,  
Хай вона вільно літа!

[1891]

---

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 112 — 113.

Вперше надруковано в «Ілюстрованій бібліотеці для молодіжі, міщан і селян», Чернівці, 1891, № 3, стор. 33, під заголовком «До руской дитини».

Автограф — ІЛШ, ф. 2, № 11, стор. 34.

Датується за автографом 1891 р.

Подається за збіркою « [На крилах пісень](#) » К., 1904, стор. 89 — 90.